

Bratstvo smoliarov

15.

MÁJ

Mike sa prihlásil do Hier strachu ako člen Bratstva Oozma Kappa. Chcel všetkým dokázať, že sa môže stať strašičom. Družstvu však stále chýbal jeden člen.

A vtedy sa objavil Saly a pripojil sa k nim. Mike sa síce hneval, ale nemohol si vyberať.

Obe príšerky sa nasťahovali do sídla Oozma Kappa v dome, kde býval Scott so svojou mamičkou, pani Squibblesovou. Kolegovia ich prijali s nadšením. Nikto z nich však v strašení nevynikal. Ani Don, ani Art, ani Terri a Terry a Scott už vôbec nie.

„Všetkých nás vyhodili z programu strašenia. Mikova stávka nám dáva šancu na návrat!“ pripomínal Don.

„Mike, to je nejaký vtip?“ nervózne sa opýtal Saly.

„Musím vyhrať za nás za všetkých,“ zašepkal si pre seba Mike.

„A kto vyhrá za teba?“ schladil ho Saly.

Mike sa naňho namosúrene pozrel a začali sa hádať. Vtom však z ničoho nič došlo k výpadku elektriny a v celom dome zhaslo svetlo.

„To nám ešte chýbalo!“ zahundral Saly.

Potme začali blúdiť po dome a hľadať ostatných. Zmätene sa ocitli pri schodoch, ktoré viedli do pivnice. Spozorovali tam horiacu sviecu. Zišli dolu do práčovne, kde ich už očakával Don s kapucňou na hlave.

„Vítam vás na obrade zasvätenia!“

Celé to vyzeralo smiešne, obzvlášť plášte, ktoré mali členovia bratstva OK na sebe. Vo chvíli, keď mali Mike a Saly zložiť sľub, sa svetlo opäť rozsvietilo a objavila sa pani Squibblesová s košom špinavej bielizne.

„Ako keby som tu nebola, chlapani!“ povedala a začala plniť práčku.

Mike so Salym si pomysleli, že takto je to už celé úplne na smiech. Členovia bratstva OK sa javili ako tie najdetinskejšie príšery.

Don si ich znepokojenie všimol a rýchlo vysvetľoval: „Asi je vám úplne jasné, že v strašení nie sme žiadni majstri. Vaša prítomnosť v družstve je pre nás veľkou poctou.“

„Už sa nemôžem dočkať, až s vami podnikneme poriadny žúr!“ dodal Scott a obidvom venoval šiltovku s vyšitými písmenami OK.

Mike a Saly nevedeli, čo majú robiť. Ale členovia bratstva Oozma Kappa mali radosť ako malé deti.

Celučký svet

16.

MÁJ

Mesto Agraba ešte stále žilo zás nubami Jasmíny a Aladina. V celej krajine veľkolepejší obrad ešte nikto nikdy nevidel. Dary prichádzali zo všetkých kútov krajiny a Jasmína sa v hromadách hodvábu, šperkov a omamných orientálnych parfumov priam topila. Až natolko, že Aladin nevedel, aký darček by jej mal venovať on.

„Ukáž jej celý svet,“ radil džin. „Tomu sa nič nevyrovná!“

„To je pravda. Jasmína sa ešte nikdy nepozrela za hranice Agraby. Mohlo by jej to urobiť veľkú radosť,“ súhlasil Aladin.

Hneď pripravil lietajúci koberec a spolu s verným opičiakom pristál na Jasmíninom balkóne. Aladin zavolať: „Koč vašej výsosti práve dorazil!“

„Niekam letíme?“ opýtala sa princezná prv, než si sadla na koberec. „Takto potme? A kam vlastne?“

„To je prekvapenie! Priprav sa na zázraky!“

Aladin ako zvyčajne trochu preháňal. Ale práve to v Jasmíne vzbudzovalo najväčšiu zvedavosť!

Vzniesli sa nad palác, v ktorého žiarivo zlatých kopolách sa odrážali posledné lúče zapadajúceho slnka, a rozleteli sa ako vietor k hraniciam púšte.

Lietajúci koberec začal konečne klesať.

„O chvíľku pristaneme. Zatvor oči, Jasmína!“ povedal jej Aladin.

Pre istotu však oči svojej milovanej ešte sám zakryl dľaňou. K jej ušiam po chvíli dolahol neznámy zvuk a na perách ucítila slanú kvapôčku. Aladin jej sňal ruku z očí a oznámil: „Sme na morskom pobreží. Vždy si túžila vidieť more.“

V modravez diaľave zazreli skáču ce delfíny. Princeznej sa až zatajil dych. Nič krajšie by si nedokázala ani predstaviť.

„Mám ešte jedno prekvapenie!“ zvolal Aladin a opäť sa vzniesli vysoko do mrakov.

Onedlho lietajúci koberec pristál na oslnivo bielej zemi, ktorá pod nohami vŕzgala a... bola ľadová.

„Sneh!“ vykrikla s úžasom Jasmína. „Neodvážila som sa ani dúfať, že by som sa ho niekedy mohla dotknúť! V Agrabe je predsa stále tak horúco!“

Počas svojho bleskového putovania navštívili celučický svet.

„Ach, Aladin, ďakujem ti!“ povedala Jasmína, keď sa vrátili naspäť do paláca, a pobožkala ho. „Tvoj dar je najkrajší zo všetkých!“

